

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobkyně **V.H.**, bytem..., zastoupené Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem se sídlem Plzeň, Šafaříkovy sady 5, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni ze dne 16.12.2011, č.j. 8428/11-1400-400136,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni (dále také „žalovaný“) ze dne 16.12.2011, č.j. 8428/11-1400-400136 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Blovicích (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 7.9.2011, č.j. 47342/11/141971401833 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí bylo uvedeno: „*Shora uvedený správce daně rozhodl podle ust. § 119 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), o žádosti na obnovu řízení p. H.V., podané dne 27.6.2011 a zaevidované pod č.j. 27056/11/141971401833, ve věci daně z převodu nemovitostí, týkající se*

kupní smlouvy č. rozh. KÚ: V-138/2003-433 v k.ú. Nepomuk, obec Nepomuk, takto: Návrh na obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Finančního úřadu v Blovicích – platební výměrem na daň z převodu nemovitostí č.j. 14242/04/141570 ze dne 10.08.2004 se zamítá“.

II. Žaloba.

Žalobkyně žalobu odůvodnila tím, že je dědičkou a právní nástupkyní po V.P., zemřelém dne 23.3.2011, DIČ: CZ330115073, a to dle usnesení Okresního soudu v Domažlicích, č.j. 10 D 211/2011, Nd 57/2011, které nabylo právní moci dne 13.7.2011. Pan V.P. uzavřel s L.J. kupní smlouvu ze dne 18.4.2003. Později vydal Finanční úřad v Blovicích platební výměr ze dne 10.8.2004, č.j. 14242/04/141570, kterým byla vyměřena daň z převodu nemovitostí dle výše uvedené kupní smlouvy ze dne 18.4.2003. Následně byla finančním úřadem v Blovicích daň z převodu nemovitosti vůči panu V.P. exekučně vymožena včetně dalších nákladů exekuce a příslušenství, kdy celkem byla vymožena částka ve výši cca 180.000 Kč. Dále je skutečností, že rozsudkem Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 28.7.2008 č.j. 19 C 42/2007 - 87 bylo mimo jiné určeno, že převáděné nemovitosti dle kupní smlouvy ze dne 18.4.2003 jsou ve vlastnictví pana V.P. (tj. prodávajícího - právního předchůdce navrhovatelky). Jako předběžnou otázku pak soud v rámci uvedeného řízení řešil platnost kupní smlouvy ze dne 18.4.2003, kdy dopěl k závěru, že tato kupní smlouva je absolutně neplatná podle § 38 odst. 2 občanského zákoníku. K přechodu vlastnického práva k nemovitostem na kupujícího, L.J., tedy nikdy nedošlo, neboť smlouva je neplatná již od samého počátku

Jestliže je tedy výše uvedená kupní smlouva ze dne 18.4.2003 absolutně neplatná (tj. neplatná již od samého počátku), nedošlo vůbec k převodu vlastnictví k nemovitostem a ani ke vzniku předmětu daně a daňové povinnosti. Částka ve výši cca 180.000 Kč byla tedy exekuvovaná neoprávněně. Žalobkyně se tedy před správními orgány obou stupňů domáhala obnovy daňového řízení, v rámci kterého byla neoprávněně vyměřena daň z převodu nemovitostí. Správní orgány obou stupňů však žalobkyni nevyhověly, jakož žalobkyni odmítají vrátit neoprávněně exekuvanou daň z převodu nemovitostí. Dle správních orgánů obou stupňů měla již marně uplynout lhůta pro stanovení daně, a to ke dni 31.12.2007, díky čemuž je údajně obnova řízení nepřípustná. Rozhodnou zůstává dle správních orgánů obou stupňů ta skutečnost, že daň z převodu nemovitostí byla vyměřena na základě (v době vyměření) nezpochybněné kupní smlouvy. Správní orgán II. stupně rovněž uvádí, že platební výměr na daň z převodu nemovitostí byl doručen paní P. dne 18.8.2004, která byla dle ust. 10 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ustanovena zástupcem panu V.P., který byl nezpůsobilý k právním úkonům a neměl v té době ustanoveného opatrovníka.

Žalobkyně konstatovala, že shledává pochybení rozhodujících orgánů obou stupňů a věcnou nesprávnost a nezákonnost jejich rozhodnutí v následujících skutečnostech.

- 1) Nesprávné právní posouzení věci správními orgány.

Žalobkyně uvedla, že předně namítá, že správní orgány věc nesprávně právně posoudily. Rozsudkem Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 28.7.2008, č.j. 19 C 42/2007 – 87, bylo mimo jiné určeno, že převáděné nemovitosti dle kupní smlouvy ze dne 18.4.2003 jsou ve vlastnictví pana V.P. (tj. prodávajícího - právního předchůdce žalobkyně). Jako předběžnou otázku pak soud v rámci výše uvedeného řízení řešil platnost kupní smlouvy ze dne 18.4.2003, kdy dopěl k závěru, že tato kupní smlouva je absolutně neplatná podle § 38 odst. 2 občanského zákoníku. K přechodu vlastnického práva k nemovitostem na kupujícího, L.J., tedy nikdy nedošlo, neboť smlouva je neplatná již od samého počátku. K těmto skutečnostem tedy měl prvoinstanční orgán přihlížet ze své úřední povinnosti a nikoliv tyto skutečnosti popírat. Jestliže je tedy výše uvedená kupní smlouva ze dne 18.4.2003 absolutně neplatná (tj. neplatná již od samého počátku), nedošlo vůbec k převodu vlastnictví k nemovitostem a ani ke vzniku předmětu daně a daňové povinnosti. Z uvedeného důvodu není možno stanovit počátek běhu lhůty pro stanovení daně podle § 148 odst. 1 daňového řádu. Dosud pak neuplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení a ani se nestala daň splatná (vzhledem k absolutní neplatnosti kupní smlouvy ze dne 18.4.2003). Je tedy nesprávné tvrzení správních orgánů obou stupňů o tom, že lhůta pro podání návrhu na povolení obnovy řízení uplynula již dne 31.12.2007. Zároveň pak byla dodržena subjektivní lhůta šesti měsíců k podání návrhu na povolení obnovy řízení, což správní orgány ani nezpochybňovaly. Žalobkyně se dozvěděla o důvodech obnovy řízení teprve až po smrti pana V.P., který zemřel dne 23.3.2011, a to v rámci navazujícího dědického řízení.

2) Závažná procesní pochybení správních orgánů.

Žalobkyně konstatovala, že nad rámec výše uvedeného má za to, že rozhodnutí Finančního úřadu v Blovicích ze dne 10.8.2004, č.j. 14242/04/141570, doposud nemohlo ani nabýt právní moci, neboť nebylo nikdy účinně doručeno panu V.P. Je zapotřebí říci, že celé řízení, v rámci kterého bylo vydáno rozhodnutí Finančního úřadu v Blovicích ze dne 10.8.2004, č.j. 14242/04/141570, je nutno považovat za nezákonné, neboť toto řízení bylo vedeno s osobou (panem V.P.), která byla rozsudkem Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 19.3.2004, č.j. Nc 718/2003, zbavena v plném rozsahu způsobilosti k právním úkonům a nemohla tak náležitě v tomto daňovém řízení hájit svá práva a oprávněné zájmy. Teprve až usnesením Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 29.9.2006, č.j. 3P 76/2004, které nabylo právní moci dne 15.3.2007, byl panu V.P. ustanoven opatrovník – Město Nepomuk. Je tedy zřejmé, že po dobu vedení výše uvedeného daňového řízení nebyl pan V.P. způsobilý převzít jakékoliv písemnosti, včetně výše uvedeného rozhodnutí Finančního úřadu v Blovicích ze dne 10.8.2004, č.j. 14242/04/141570. Uvedené rozhodnutí tak pro jeho neúčinnost doručení nikdy nemohlo nabýt ani právní moci. Na výše uvedené závěry nemá vliv ani to, pokud bylo v průběhu daňového řízení vydáno rozhodnutí č.j. 17294/04/141570 ze dne 20.5.2004 o ustanovení zástupce pro daňové řízení dle ustanovení 10 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, kdy takto byla panu P. ustanovena zástupcem paní P., které byl údajně rovněž doručen platební výměr na daň z převodu nemovitostí ze dne 10.8.2004, č.j. 14242/04/141570. Zejména z pohledu ochrany ústavně garantovaných vlastnických práv se nejedná jako správný a adekvátní postup, pokud byl platební výměr na daň z převodu nemovitostí ze dne 10.8.2004, č.j. 14242/04/141570 doručen „pouhému“ ustanovenému zástupci dle ustanovení 10 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků a nikoliv ustanovenému opatrovníkovi. Při takovémto postupu mohou být lehce zkrácena majetková práva

zastupovaného nezpůsobilého účastníka, neboť na ustanoveného zástupce nejsou kladeny takové nároky (týkající se povinnosti ochraňovat a spravovat majetek zastoupeného), jako na ustanoveného opatrovníka. Při ustanovení zástupce dle ustanovení 10 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků dokonce není ani důkladně zkoumáno, zda zde objektivně existuje vážný střet zájmů zastoupeného a zástupce, pro který by jinak bylo zastoupení vyloučeno. Toto v důsledku může vést (a v daném případě rovněž vedlo) k tomu, že ustanovený zástupce si sice převezme doručovanou písemnost, avšak již dále nehájí oprávněné zájmy a práva zastoupeného. V daném případě to pak byla paní P., která měla zájem na tom, aby se předmětné nemovitosti prodaly, neboť si de facto chtěla ponechat kupní cenu za tyto nemovitosti. Zájmy paní P. byly v přímém rozporu a v kolizi se zájmy pana P., avšak tyto skutečnosti nikdo nezkoumal. Vzhledem k uvedenému má tedy žalobkyně za to, že rozhodnutí Finančního úřadu v Blovicích ze dne 10.8.2004, č.j. 14242/04/141570, doposud nemohlo ani nabýt právní moci, neboť nebylo nikdy účinně doručeno panu V.P. Po dobu, kdy neměl pan P. ustanoveného opatrovníka, dle názoru žalobkyně nemohly běžet žádné lhůty a rovněž za pana P. nemohla jednat žádná jiná osoba. Žalobkyně pak uvádí, že v tomto směru již dokonce existuje i judikatura vyšších soudů. Tyto skutečnosti jsou předpokladem k tomu, aby bylo pokračováno v daném daňovém řízení.

V závěru žaloby žalobkyně uvedla, že podle zastávané výkladové praxe Ústavního soudu by měly rozhodující správní orgány interpretovat a aplikovat právo pohledem ochrany základních práv a svobod, tj. měly by interpretovat jednotlivá ustanovení právních předpisů v první řadě z pohledu účelu a smyslu ochrany ústavně garantovaných základních práv a svobod. Podle názoru žalobkyně se tomu tak v projednávané věci nestalo a správní orgány nepřijatelným direktivním způsobem zasahují do majetkových práv žalobkyně, neboť prozatím nebyla povolena obnova řízení a ani nebyla nevrácena neoprávněně vyplacená daň z převodu nemovitosti. Vzhledem k výše uvedeným pochybnostem a vadám, které jsou podle názoru žalobkyně zásadního a velmi významného charakteru a pro projednání dané věci mají i stěžejní význam, se žalobkyně jednoznačně domnívá, že se správní orgány nezabývaly svědomitě a odpovědně všemi jejími argumenty.

III.

Vyjádření žalovaného.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že k prvé ze žalobních námitek odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, když se i nadále domnívá, že v daném případě nelze řízení obnovit z důvodu marného uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně, které nastalo ke dni 31.12.2007. Předmětná daň z převodu nemovitostí byla správcem daně pravomocně vyměřena v souladu s příslušnými právními předpisy v době, kdy správce daně neměl žádnou pochybnost o existenci předmětné kupní smlouvy.

Ke druhé námitce žalovaný uvedl, že institut ustanovení zástupce obsažený v ustanovení § 10 - § 11 zákona o správě daní a poplatků, je prostředkem pro zabezpečení řádného průběhu správy daní, jejímž cílem je správné zjištění a stanovení daně včetně jejího vybrání. Tento institut umožňuje správci daně ustanovit zástupce také fyzické osobě, která je stížena duševní nebo jinou poruchou, pro kterou nemůže v daňovém řízení jednat nebo se srozumitelně vyjadřovat. V rámci výběru osoby zástupce je pak správce daně v souladu

s ustanovením § 11 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků povinen dbát toho, aby nedošlo ke střetu zájmů zastupovaného se zamýšlenou osobou zástupce. V daném případě ustanovil správce daně právě z důvodu řádného zabezpečení správy daní daňovému subjektu zástupce, v té době jeho manželku paní A.P. (nyní H.). Posléze vydaným usnesením soudu o ustanovení opatrovníka panu V.P. pak nebylo zneplatněno dříve vydané rozhodnutí správce daně, neboť správce daně je nadán pravomocí ustanovit nesvéprávné osobě zástupce pro účely probíhajícího daňového řízení. Ustanovení zástupce v režimu zákona o správě daní a poplatků má tak stejnou váhu jako ustanovení opatrovníka soudem dle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, liší se pouze v rozsahu zastupování. Ustanovený zástupce tak není méněcenným zástupcem, jak se žalobkyně v žalobě snaží naznačit, nýbrž plnohodnotným ochráncem práv a zájmů zastupovaného v daňovém řízení. Jestliže pak doručil správce daně příslušné rozhodnutí o stanovení daně ustanovenému zástupci, nastaly účinky doručení právě okamžikem doručení tomuto zástupci, a proto uvedené rozhodnutí mohlo nabýt posléze právní moci.

IV.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 119 odst. 4 věta první daňového řádu obnovu nalézacího řízení lze povolit nebo nařídit, pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně.

Běh a délku lhůty pro stanovení daně z převodu nemovitostí v rozhodném období upravovalo ustanovení § 22 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení daň nelze vyměřit ani doměřit po uplynutí tří let od konce kalendářního roku, v němž „vznikla povinnost podat daňové přiznání“. Podle odstavce 2 téhož ustanovení byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl poplatník o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce kalendářního roku, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání.

„Vznik povinnosti podat daňové přiznání“ je upraven v § 21 odst. 2 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb. Podle tohoto ustanovení je poplatník povinen podat místně příslušnému správci daně přiznání k dani z převodu nemovitostí nejpozději do konce třetího měsíce následujícího po měsíci, v němž byl zapsán vklad práva do katastru nemovitostí.

Jak vyplývá z předmětné kupní smlouvy a smlouvy o věcném břemeni ze dne 18.4.2003, resp. doložky Katastrálního úřadu Plzeň-jih, pracoviště Nepomuk, vklad práva byl zapsán do katastru nemovitostí dne 19.5.2003.

Právnímu předchůdci žalobkyně tak dne 19.5.2003 vznikla povinnost podat daňové přiznání, a to nejpozději do konce měsíce srpna 2003. V souladu s ustanovením § 22 odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb. tak počala běžet lhůta pro stanovení daně s tím, že lhůta měla uplynout ke konci roku 2006. Vzhledem k tomu, že před uplynutím této lhůty správce daně vydal výzvu k podání daňového přiznání ze dne 13.7.2004, přičemž vyměřovací řízení bylo zakončeno téhož roku vydáním platebního výměru na daň z převodu nemovitostí ze dne 10.8.2004, č.j. 14242/04/141570, a jeho doručením dne 18.8.2004 ustanovené zástupkyni právního předchůdce žalobkyně, došlo v souladu s ustanovením § 22 odst. 2 k prodloužení lhůty pro stanovení daně do konce roku 2007.

Dospěl-li žalovaný k závěru, že žalobkyně podala žádost o obnovu po uplynutí lhůty pro stanovení daně, nelze jeho závěru něčeho vytknout. Podala-li totiž žalobkyně žádost o obnovu řízení teprve dne 27.6.2011, stalo se tak po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která uplynula dnem 31.12.2007. V souladu s ustanovením § 119 odst. 4 věta první daňového řádu tak nebylo možné obnovu řízení povolit, bez ohledu na to, v čem žalobkyně spatřovala důvod pro povolení obnovy daňového řízení.

Zcela nad rámec uvedeného je nezbytné upozornit na to, že se žalobkyně mylí také v tom, pokud se domnívá, dlužno doplnit, že ve shodě se správními orgány, že v jejím případě byla dodržena subjektivní lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení. Podle § 118 odst. 2 daňového řádu lze sice návrh na povolení obnovy řízení podat do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení, avšak v případě univerzální sukcese, tj. vstupu do všech práv a povinností na místo zemřelého, nelze dospět k závěru, že tato lhůta běží teprve od okamžiku smrti právního předchůdce žalobkyně. Žalobkyně vstoupila do všech práv a povinností svého předchůdce, a to za stavu, ve kterém se tato práva a povinnosti v okamžiku smrti právního předchůdce žalobkyně nacházela. Ze žalobkyní v daňovém řízení předloženého rozsudku Okresního soudu Plzeň – jih ze dne 28.7.2009, č.j. 19 C 42/2007-87, který nabyl právní moci dne 5.8.2008 a ze kterého vyplynulo, že předmětná smlouva je neplatná, vyplývá, že právní předchůdce žalobkyně byl v řízení zastoupen opatrovníkem Městem Nepomuk. V dané věci je tak nebytné počátek běhu subjektivní lhůty pro podání žádosti odvozovat ode dne doručení tohoto rozsudku tomuto opatrovníku, tj. nejpozději ode dne 5.8.2008. Uplynutím šesti měsíců od tohoto dne tak právnímu předchůdci žalobce uplynula subjektivní lhůta pro podání žádosti o obnovu daňového řízení. Žalobkyně tak vstoupila do všech práv a povinností svého předchůdce v době, kdy již z důvodu uplynutí lhůty § 118 odst. 2 daňového řádu nebylo možné žádost o povolení obnovy účinně podat.

Nedůvodnými soud shledal i zbylé námitky žalobkyně.

Předně je nezbytné uvést, že skutečnost, zda platební výměr ze dne 10.8.2004, č.j. 14242/04/141570, nabyt právní moci či nikoli, je z hlediska běhu lhůty pro stanovení daně z převodu nemovitostí skutečností nerozhodnou. Jak soud již uvedl shora, běh lhůty je primárně odvozen od okamžiku zápisu vkladu práva do katastru nemovitostí, nikoli od

okamžiku nabytí právní moci platebního výměru. Z tohoto důvodu námitky žalobkyně nejsou jakkoli způsobilé ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

Přesto je vhodné uvést, že podle § 10 odst. 2 věta první zákona o správě daní a poplatků správce daně může ustanovit zástupce také tomu, jehož pobyt není znám nebo jemuž se nepodařilo doručit písemnost na známou adresu a který nezmocnil žádného zástupce, jakož i tomu, kdo byl stížen duševní nebo jinou poruchou, pro kterou nemůže v řízení jednat, nebo kdo není schopen srozumitelně se vyjadřovat. Současně podle § 17 odst. 7 věta první zákona o správě daní a poplatků má-li příjemce zástupce s neomezenou plnou mocí pro celé daňové řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci.

Z rozsudku Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 19.3.2004, č.j. Nc 718/2003-43, vyplývá, že právní předchůdce byl zbaven způsobilosti k právním úkonům pro duševní poruchu, která není přechodného charakteru. Byl-li proto právnímu předchůdci žalobkyně rozhodnutím ze dne 20.5.2004 podle § 10 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků ustanoven zástupce, a to za situace, kdy teprve 29.9.2006 mu byl soudem ustanoven opatrovník, nelze proto postupu správce daně ničeho vytknout. Podle § 10 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků je totiž možné osobě stížené duševní nebo jinou poruchou, pro kterou nemůže v řízení jednat, ustanovit zástupce. Stalo se tak totiž v době, kdy zde nebyl nikdo, kdo by byl jménem právního předchůdce žalobce jednat. Byl-li v době, kdy byl právnímu předchůdci žalobkyně ustanoven zástupce, platební výměr doručen tomuto zástupci, bylo postupováno v souladu s ustanovením § 17 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků. Platební výměr tudíž nabyl právní moci dnem doručení zástupci právního předchůdce žalobkyně.

I pokud by soud pominul vše, k čemu shora dospěl, není možné shledat důvodnou ani námitku žalobkyně o tom, že *„po dobu, kdy neměl právní předchůdce žalobkyně ustanoveného opatrovníka, nemohly běžet žádné lhůty“*. Ve prospěch žalobkyně by ani při pominutí ustanovení § 10 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků nesvědčila ani eventuální analogická aplikace ustanovení § 113 věta první zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Podle tohoto ustanovení jde-li o práva osob, které musí mít zákonného zástupce, nebo o práva proti těmto osobám, promlčení nepočne, dokud jim zástupce není ustanoven. Jak vyplývá z rozsudku Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 21.7.2006, č.j. 8 C 91/2004-307, který nabyl právní moci dne 11.12.2006, trpěl právní předchůdce žalobkyně závažnou duševní chorobou od října 2002. Vzhledem k tomu, že právnímu předchůdci žalobkyně vznikla povinnost podat daňové přiznání dne 19.5.2003, muselo by být vycházeno z toho, že lhůta pro stanovení daně z převodu nemovitostí počala běžet teprve dnem nabytí právní moci usnesení, kterým mu byl soudem ustanoven opatrovník, tj. dne 15.3.2007, kdy podle usnesení Okresního soudu v Domažlicích nabylo právní moci usnesení o ustanovení opatrovníka ze dne 29.9.2006. Lhůta pro stanovení daně by tak uplynula teprve dnem 31.12.2010. Podala-li však žalobkyně žádost o obnovu řízení teprve dne 27.6.2011, byla by žádost i tak opožděná. Vzhledem k tomu, že právnímu předchůdci byl ustanoven pro daňové řízení plnoprávný zástupce, uplynula by lhůta ještě dříve, a to opět dnem 31.12.2007.

V.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

Soud nepřistoupil k provedení důkazu napadeným a prvoinstančním rozhodnutím, spisem prvoinstančního orgánu ani výsledkem žalobkyně, neboť mezi účastníky bylo sporné toliko právní posouzení skutkových okolností případu. Provedení těchto důkazů by tak bylo nadbytečné pro posouzení důvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný vzdal práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 31. května 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová